

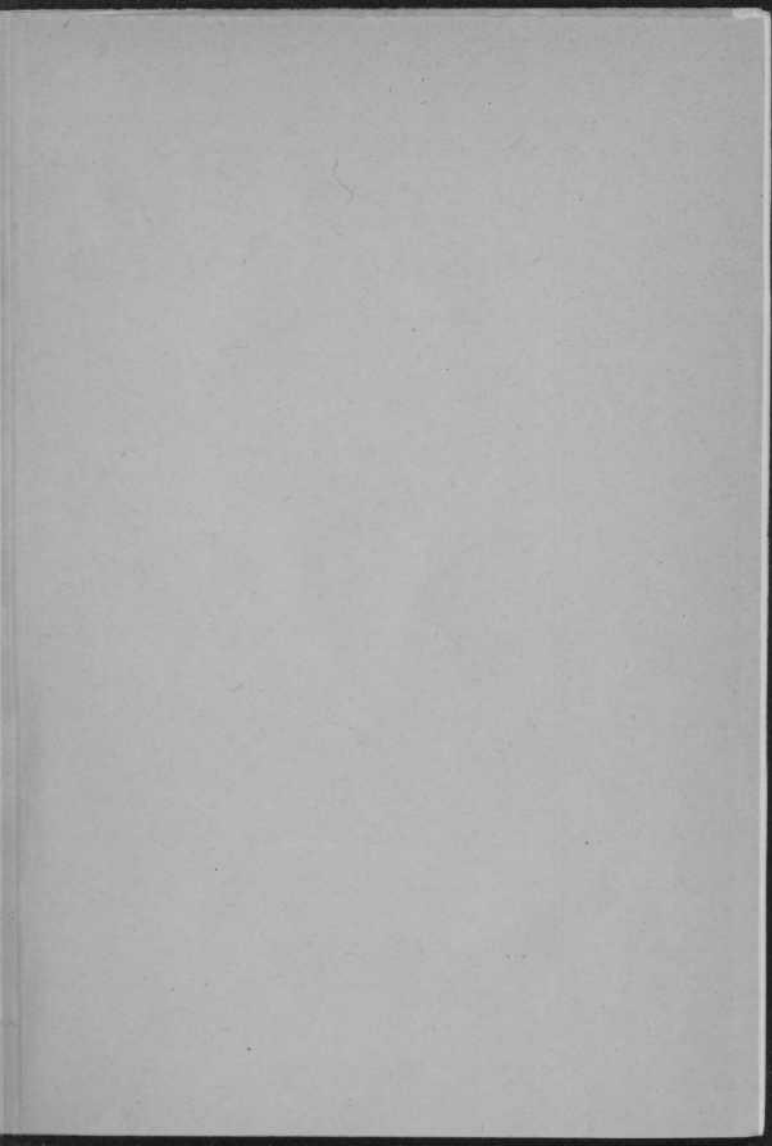
1128

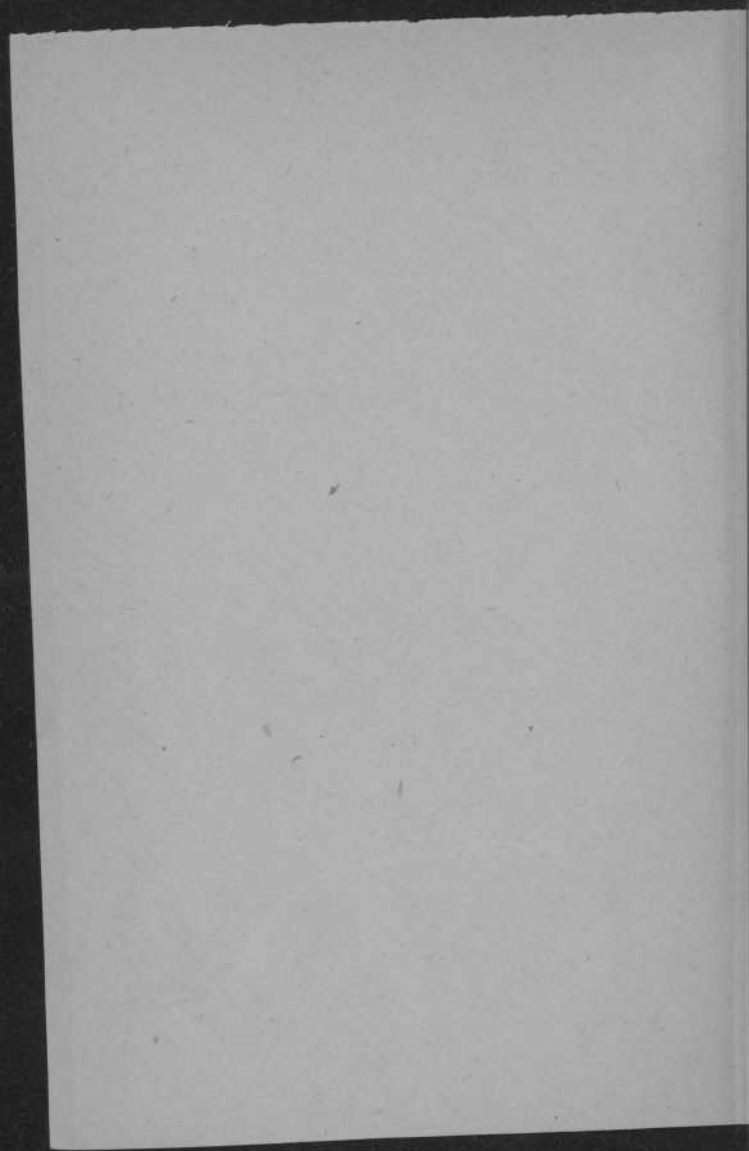
1128

C

67

Gedichten bevol. Entwürfen an
1915 #1 vgl sonnetten.

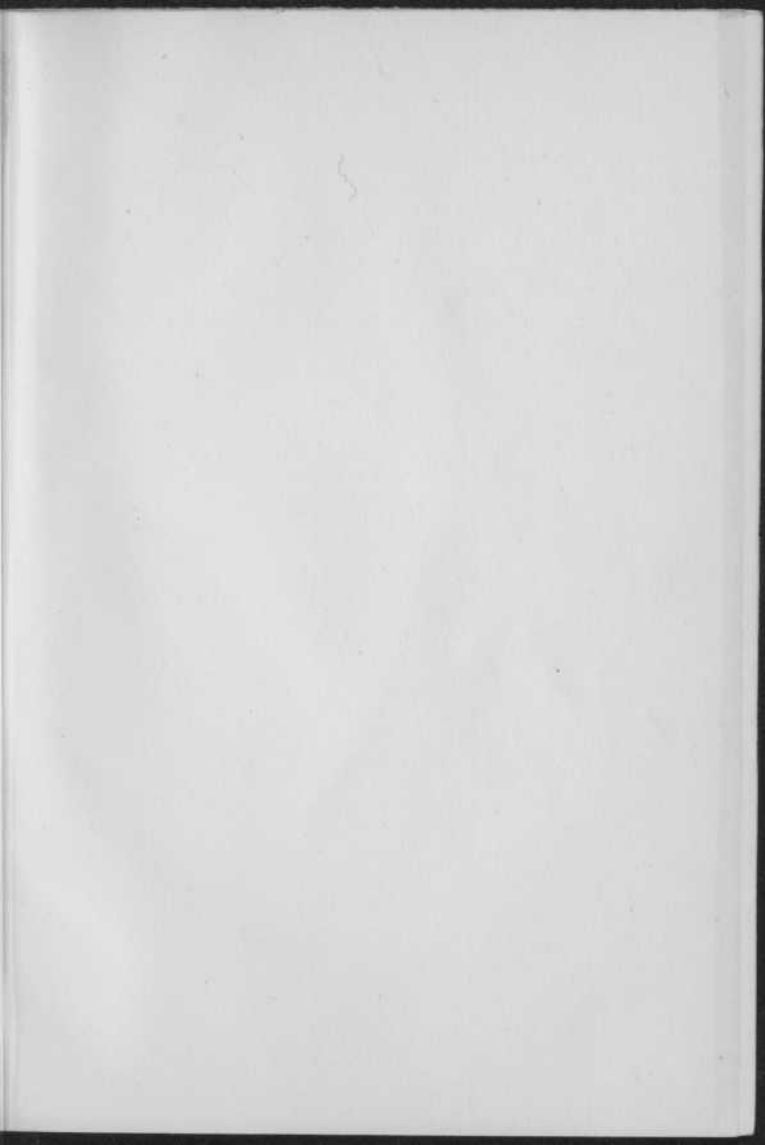
1128
C 67

GEDICHTEN
DOOR J. G. DANSER

GEDICHTEN

DOOR J. G. DANER

GEDICHTEN

THE HISTORY OF THE

REPUBLIC OF THE UNITED STATES

OF AMERICA

FROM 1776 TO 1876

BY

W. H. RAY

NEW YORK

1876

THE CENTURY CO.

110 N. 3RD ST.

NEW YORK

1876

THE CENTURY CO.

110 N. 3RD ST.

NEW YORK

1876

THE CENTURY CO.

110 N. 3RD ST.

NEW YORK

1876

THE CENTURY CO.

110 N. 3RD ST.

NEW YORK

1128 e 67 L.

GEDICHTEN

1895

DOOR J. G. DANSER

GAAD
B

UITGAVE VAN C. A. J. VAN DISHOECK
TE BUSSUM IN HET JAAR MCMXXII

Gedrukt ter Boek- en Kunst drukkerij van
G. J. van Amerongen & Co. / Amersfoort

ONTMOETINGEN

Margaretha gewijd

THE ZEPHYRUS

1910-1911

Published by the Student Body

Editor: [Name]

Business Manager: [Name]

Printer: [Name]

Printed at [Name]

Subscription Price: [Amount]

Single Copies: [Amount]

Entered as Second-Class Matter, June 15, 1908

Postage paid at [City]

Acceptance for mailing at special rate of postage provided for in Section 1103 of Act of October 3, 1917 authorized on [Date]

Postmaster: [Name]

Copyright, 1910, by [Name]

Printed and Published by [Name]

[Address]

[City, State]

[Country]

[Phone Number]

[Fax Number]

[E-mail Address]

[Website]

[Social Media]

[Contact Information]

[Additional Information]

[Final Line]

AAN DOROTHY H.

VELEN DIE 'k noodde in mijner droomen woon
En die er 's levens wondre beelden zagen
Hoorde ik elkander met verwondring vragen:
„Hij roemde zoo, is dit dan al zijn schoon?”

En andren lachten luid: „Hoe ongewoon!
Hoe vreemd, hoe dwaas: hoe kan hem dat behagen!”
En keerden weër naar de eigen grijze dagen.
Doch geen van hen gaf mij 't verwachte loon.

En 'k schreide zacht wijl sinds wij beiden scheidden
Geen warme hand mij leidde bij mijn dwalen,
Mij die alleen zoo droef ben en zoo zwak.

Maar toen de luchtters weër hun schijnen spreidden
Trad ik stil met herinnring door mijn zalen,
En 't was me als hoorde ik weër uw stem die sprak.

DE BEMINDEN

Verlangen deed hen gaan met sneller schreden,
Hun weemoed zweeg bij dezen vreemden schroom:
Het vage pad samen zoo vaak betreden
Leidde naar 't dal, het einde van hun droom.

Daar strekten zij zich zoet-vermoeid beneden
De fijne schaduws van een ijlen boom
En streelden traag elkanders warme leden
En zuchtten diep: — hun ziel was droef en loom.

En toen zijn eerste vrees vervluchtigd was,
Zijn lippen teër haar zoete naaktheid kusten,
Lachte zij stil, of zij iets wonders las;

Tot eindelijk, een huivrend oogenblik,
Zijn arm haar bevend aan zijn hart deed rusten
En haar ontroering brak in zacht gesnik.

DE JONGGESTORVENE

Gij moest zoo vroeg van deze wereld scheiden
Die gij bemindet schoon haar smaad u sloeg,
Van al de droomen die uw jong verblijden
Nog ongerept en woordloos in zich droeg.

En toch toen dood u 't koele bed kwam spreiden
Spraak gij geen woord dat om een troostwoord vroeg, —
Bereid als een die lang en schoon mocht strijden
Zeidet gij zacht: „Weent niet, het was genoeg.”

Gij wist: — wij zwerven door dit vreemde leven
Bij vreugdes dag, bij droefheids duistren nacht,
Zoekend het woud waar liefdes klanken beven;

Maar eens vermoeid van aller dingen pracht
Vinden wij wat ons streven is gebléven:
Stiltes vallei daar 't vredig is en zacht.

MELISSA

Dat nu dit eene zacht-herlezen woord
Zoo diep mijn zwijgend mijmren kon ontroeren
En tot die traag-vervaagde erinring voeren
Als had mijn luisteren haar naam gehoord.

Dat was geluk: door angst noch lust gestoord
Schreden wij over winters sneeuwen vloeren
En spraken samen in een zoet vervoeren
Van wat ons in dit leven had bekoord.

Het was maar kort en 't lijkt een vreemde droom
Waarin zij tot mij kwam en tot mijn peinzen
Gelijk een bij naar hoven vol aroom.

En sinds: ik vond niet wat ik zoo behoef,
En zoo mijn woorden luid soms blijheid veinzen,
Mijn ziel is stil en vol verlangst en droef.

WEELDES HERDENKING

Ter stad gekeerd herdenk ik blij de weelden
Der donkre heide, breed en eindeloos,
Van 't hooge bosch waar reeds de blâren geelden
En van de dreven die mijn dolen koos.

Iedere dag, of zon en geur mij streelden
Of dat de regen viel, stil-troosteloos,
Was vol van vrede en droomen die me omspeelden
Als vlinders soms een teer-ontbloaide roos.

En in den nacht, wanneer het vreemde duister
Mij met zijn broze sluiers had omhangen,
Onvatbaar-vaag en fijn als ijle dauw,

Dan was mijn ziel vervuld met zoet gefluister
Van liefde en teêrheid en een zacht verlangen
Ontbrandde in mij naar 't lichaam eener vrouw.

DE ZWERVER

Gevloden zijn de droomen eens bemind,
Verdord de vreemde bloemen der gedachten,
De lach der dagen en de lust der nachten
Zijn lang verwaaid als klanken op den wind.

Ik zoek niet meer, mij kan geen vreugd meer wachten:
Mijn lijf is wond, mijn oogen zijn verblind.
Nog dwaal ik tot mijn leed den vrede vindt
Wiens teëre streeling alles zal verzachten.

Mijn angst schreit op: heb ik dan niets gewonnen
Bij 't rustloos zwerven langs des levens kusten
Dat niet verbrak, dat niet tot niets verging?

En in mijn ziel waar zooveel smarten bronnen
Rijst, zoete troost, een stem van stil berusten:
Geen lijden doofde de herinnering.

DE ELLENDIGEN

ZIJ ZIJN de zwervers met den doem geboren
Van eenzaamheid en eindloos-schrijnend leed:
Hun wereld heeft haar diepste schoon verloren
Sedert hun droefheid àlles ledig weet.

Geen helle droom, geen vreugd kan hun behooren,
Liefde is hun nooit een zacht-verwarmend kleed:
Zij pogen slechts het stil verdriet te smoren
Dat rustloos aan hun zieke leven vreet.

Soms heffen zij hun onverzaadbaar smachten
Naar een wiens lach hun twijfel overwon
Maar hooren nooit het antwoord op hun klachten

En dwalen weêr en zoeken vredes bron,
Ellendig in de duisternis der nachten,
Ellendig onder 't branden van de zon.

DE MAAGD

Mijn leven streeft, een snel-vlietende stroom,
Naar 't schriklijk eind, den onbekenden dood.
Nader, rusteloos nader: en mijn schoot
Droeg nimmer vrucht, mijn zoetste droom bleef droom.

Het baat niet of ik het beseffen schroom,
Het baatte ook niet dat ik de menschen vlood:
Des nachts ga ik van zware smarten groot
En maakt een heete dorst mijn leden loom.

Dan gaat mijn peinzen langs mijn leêge jeugd,
Langs de ijdele uren onbewust doorweend
Toen mijn smalle lichaam rijpte tot vrouw,

En wat daarna kwam: langs mijn korte vreugd,
De hoop van eenmaal met een man vereend
Te zijn, langs al wat nooit gebeuren zou.

DE SCHOONE HERFST

Naar dezen herfst had ik ontroerd gewacht
Als naar een nacht van zwoel-doorgeurde droomen:
Naar 't koele licht en naar de gouden boomen
In grauwen nevel langs de smalle gracht.

De dagen waren vreemd van veege pracht,
Een felle gloed scheen alles te doorstroomen:
De bloemen baarden huivrend-zoete aromen
En wreede kleuren, bont en brandend-zacht.

En als ik trad onder het droeve woeden
Van stilte en weelde en lust den dood gewijd
Voelde ik een beven door mijn leden spoeden,

Maar ook, diep in mijn ziel die bang-verblijd
Den rijkdom dronk, het matelooze bloeden
Van schrijnende angst en heete onzekerheid.

DE EENZAME

Moeder, hebt gij dees foltring dan gewild,
Moet ik om u den barren nacht vervloeken?
Ik vind geen rust zelfs in de schoonste boeken,
Niets is er dat mijn dof gekerm nog stilt.

Gij smaaddet haar: toch was zij lief en mild.
Gij deed ons de onherbergzame oorden zoeken
Waar ze eindlijk stierf. — Moeder, zal ik u vloeken
Nu weër mijn droom bij 't wreed herdenken rilt?

Ach neen, dit bitter leed kan niets verzoeten,
Alles wakkert den brand der angsten aan:
Het is een hel waarin mijn ziel moet boeten.

En toch: den dood durf ik niet binnengaan
Want ook daar zal 'k dat bleek gelaat ontmoeten
Dat eindloos schreit om pijnen droef doorstaan.

DE VERLOREN VROUW

Een grauw verdriet is in mijn ziel begonnen,
De dag is triest en vol ondulbaar wee...
Ik weet het nu: 'k heb mij te laat bezonnen,
Geen deelt mij ooit meer van zijn deernis meê.

Vroeger ben ik mijn eigen zelf ontronnen,
Wellust verkoor ik boven zoelen vreê,
En thans, helaas! ik geef mij laf verwonnen:
Ik ben een wrak op zwalpend-zwarte zee.

Ach vond ik één die zat van vreugde en zwerven
De troosting zoekt die ik zoo droef ontbeer
En die als ik 't geluk heeft moeten derven:

'k Zou hem weêr vrouw zijn, balsem voor zijn zeer,
En willoos in zijn armen zou ik sterven
Dien zaalgen dood dien ik zoo fel begeer.

HERGEBORTE

Het is mij, lief, als had ik u verloren
En of ik u nu eindlijk wedervond:
Uw wezen draagt weër 't eigen stil bekoren
Dat eens mijn zachte deernis heeft gewond.

Ween nu niet meer. Ik zal u toebehooren:
Mijn droefenis die zooveel leeds weërstond,
Mijn fel verlangen dat geen angst kon smoren,
Mijn sterke trots dien gij toch overwont.

En samen zullen we ons dien vreë bereiden
Dien nu het leven nimmer voor ons heeft
En dien wij anderen zoo diep benijdden.

Dan zijn, van vreemde teederheid doorbeefd,
Nachten en dagen één eindloos verblijden,
Eén heerlijk feest daar liefde neemt en geeft.

OVERDENKING

GIJ ZIJT zoo lief, gij hebt zooveel gegeven
Aan rijke warmte en loutere innigheid:
Mijn leed hebt gij met brozen troost omweven,
Mijn luiden angst een bed van rust bereid.

Mij, eenzame, hebt gij uw eenzaam leven,
De teerheid uwer kranke ziel gewijd:
Gij draaldet niet, gij wildet pijnlijk sneven
Om één kort uur van stille tweezaamheid.

O kind, hoe zacht zijn nu de grijze dagen,
Hoe zoet van vrede en rijpen droom vervuld,
Hoe licht is 't nu verlangens last te dragen,

Nu steeds het zeker weten ons omhult
Dat ge eens, als antwoord op mijn huivrend vragen,
Naast mij 't nabij geluk beschreien zult.

HET LICHT BEELD

Als wij, na nachten loom van liefde, ontwaken
En onze droom verkwijnt in 't morgenlicht
Zal, lief, mijn hand uw naaktheid streelend raken,
Uw zachte leden en uw aangezicht.

En al de dagen naar wier stil genaken
Zoo lang ons droef verbeiden was gericht
Zullen wij samen zoete vreugde smaken
En fluistrend gaan of mijmren, de oogen dicht.

En als de grijze schemeringen zijgen
Zullen wij door haar teederheid ontroerd
Ons baden in een wijde zee van zwijgen,

Tot ons het donker weër ter sponde voert
Waar mijn verlangen tot uw lach zal nijgen,
Ons beider ziel door één geluk omsnoerd.

DE LEEGTE

Eenmaal hebt gij mijn stil vertrek gewijd
Met even uw ontroerde aanwezigheid,
Met tooverklank van zoet-gesproken woorden
En teedere gebaren die bekoorden.

Ik had dat uur in zaligheid verbeid,
Met vreugd gevuld den al te langen tijd, —
En nu: in troeble bitterheid versmoorden
De droomen die me in eenzaamheid behoorden.

Uw afzijn pijnt mij als een staag gemis
Nu 'k voelde wat uw lieve wezen is
Temidden van de vaag-beminde dingen.

En alles staat zoo nutteloos en stom:
De boeken en de meublen rond mij om
Zijn dof en vreemd, zijn dóóde Erinneringen.

DE VREEMDE DOOD

Mijn peinzen kan den vreemden dood niet loven
Die me u welhaast voor steeds genomen had:
Uw lichaam dat mijn droom ontroerd bezat,
Uw bleek gelaat welks lach mijn smart kan dooven.

Dan had ik u nooit bevend meer omvat,
Nooit meer uw haar gestreeld, zijn geur gesnoven,
Met u nooit meer door zomers blijde hoven
Gedwaald of laat door de avondlichte stad.

— Neen 't is niet wreed dat na een zalig zwerven
Door vreugde en hoop en stilte en droefenis
Wij eindelijk een koele rust verwerven,

Maar nu: mijn ziel is bang en ongewis,
Ik kan uw warmte, uw zachtheid nog niet derven,
Uw liefde die zoo zoet-vertroostend is.

DE GELUKKIGEN

Zij schrijden onder 't vaag geruisch der blären
Door 't zwoele duister van een sombre laan
Waar hier en daar een eenzame lantaren
Het loover in een zilver licht doet staan.

Zij spreken van hoe droef ze eens beiden waren,
Wat pijn ze elkander hebben aangedaan,
Maar dat zij toch na leed van vele jaren
Een grenzenloos geluk zijn ingegaan.

Dan staan zij stil en zwijgen. Maar zij beven
Beiden door bange ontroering overmand:
Het is als zal hun diepst verdriet herleven...

Tot zij weër samen voortgaan, hand in hand,
Elkaar hun droom verhalend als zooeven,
Hun ziel doorgloeid van liefdes zachten brand.

HET WONDER

Alle begeerten zijn nu zoet vervloeid
Tot één trouw peinzen naar de zachter uren
Waarin uw daden zijn als bleeke vuren,
Uw troost een kroon is die droef-geurend bloeit.

Mij wondt de wereld die mijn angst verfoeit,
Mij schrijnt haar luidheid die 'k niet kan verduren.
Ik zoek haar niet: ik wil alleen den puren
En zoelen droom van u die niet vermoeit,

Dat waarde droeg weleer is lang vervlogen,
Geen boos en goed weet meer mijn mededoogen
En haat verbleekte stil, een oude prent.

Zoo heeft mijn vreezen zich tot u gewend,
Naar 't vreemd begrijpen dier aandachtige oogen,
't Spreken dier stem die enkel liefde kent.

IN DEN AVOND

DES AVONDS buigt mijn loome mijmring over
Naar haar, mijn lief, en naar heur stil gemoed:
Zoo nijgt een boom soms wel zijn bronzen loover
Over het koele water aan zijn voet.

En ik word droef. Want derft mijn ziel den toover
Dier lieve stem die 't wrangst gemis verzoet
Dan welkt mijn trots en ben ik naakt en poover,
Alleen verschroeit door fellen hartstochtloed.

Dan troost mij niets en schrei 'k in bange klachten
De helsche pijnen mijner angsten uit,
Dan streelt mijn smart de somberste gedachten,

Tot mij de slaap de brandende oogen sluit
Om eindelijk mijn wezen traag te omnachten
Met zwaren droom, verscheurd door geen geluid.

OP DE WANDELING

Wij traden saam langs een verlaten laan;
Geen wind bewoog de looverlooze twijgen,
Wij voelden vredes ijlen nevel stijgen
En wisten ons van 't kleed der vrees ontdaan.

En vreemd: die zoo vaak met haar was gegaan,
Haar liefde kende en liefdes rijke zwijgen,
Mij was nog nooit haar smal gelaat zoo eigen
En nooit had ik zoo diep haar blik verstaan.

— Ik weet nog wel: er riep geen klein geluid,
Een roerloos waas had alles overtogen,
Alleen klonk van een vogel 't ver gefluit...

Wij spraken niet: maar stil, gelukbewust
Zijn onze hoofden tot elkaar gebogen
En zacht en lang heb ik haar mond gekust.

GRIJS LANDSCHAP

Het landschap ligt, een droom zoo onbewogen,
Door 't ijle floers van dampen overtoegen.
De dag is stil en fijne regen leekt
Wiens zoete ruisching vage treurnis kweekt.

De boomen staan ontlooverd en gebogen,
Hun zwarte takken grillig voor den hoogen
En strakken hemel dien, tot grijs verbleekt,
Geen milde zon of troost van blauwte breekt.

En hier en daar scheemren de lage daken,
Wier heerlijk rood fel en ondoofbaar praalt,
Als kleurge vlekken in het grauwdwaald.

En zacht: het doet een mijmering ontwaken
Naar zoelte en jeugdig groen en broze fleur
En wuivend gras en teere bloesemgeur.

DE VERLATEN STEDEN

Mijn moeheid zoekt de steden die verlaten
En stil zich koestren in den zonneschijn:
De donkre huizen en de nauwe straten,
Den stoeren torenromp op 't open plein.

Daar storen mij gerucht noch smadend praten,
Daar doet geen schrik mijn blijde mijmring pijn:
Onmerkbaar-zacht versmelten vreugde en haten
Er tot een vreemd en zoet tevreden-zijn.

Den heelen dag kan ik er eenzaam dwalen
Bewonderend de dingen altegader
En luistrend als het carillon begint,

En 's avonds bij der lampvlam teeder stralen
Voel ik mij tot het groote leven nader
Waar weër mijn ziel het inniger bemint.

HET NAAKTE MEISJE

Zij ligt, zoo rijk in haar ontroerend naakt,
Zoo argeloos, ontdaan van alle kleëren:
Een kind niet radend wat het doet ontberen
En toch zoo schoon, zoo lieflijk en volmaakt.

Stil, als een bloem in schaduwen ontwaakt
Wier broosheid zelfs het zonnelicht zou deren,
Bloeit haar lichaam: mild-rose voor den teëren
En diepen grond die somberkleurig vlaakt.

Vreemd: haar figuur zoo jong en fijn-gebouwd
Doet niet de wilde hartstochten opbruisen
Van wie haar zoele heerlijkheid aanschouwt

Doch voert zijn denken naar een land van droom
Waar langs een weg de hooge boomen ruischen
En de avondlucht vervuld is met aroom.

LATER

Er hangt een droom vrede om al de dingen
In 't zonnig huis dat onze liefde draagt,
Een broze geur van zoete herinneringen
Die met het gaan der dagen niet vervaagt.

Al wat wij dachten als wij samen gingen
Al wat ons hart in stilte heeft gevraagd
Is nu vervuld: uit vale schemeringen
Is dit geluk ons eindelijk gedaagd.

Nu kunt gij geven van uw teederheid
Aan die het licht van ons verlangen waren,
Nu weet ik dat uw wezen mij behoort:

Uw smal figuur welks gratie mij verblijdt,
Het wonder van uw schuchtere gebaren
En uw heldere stem die zoo bekoort.

VIJF SONNETTEN

THE HISTORY OF THE

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

HET LEVEN

Ik stond aan 's levens stil-vereenzaamd strand: —
Luid klonk der golven breed-aanruischend klagen,
Zachter van ver, op warmen wind gedragen,
Een blijde zang in nauw-verstaan verband...

Stralende praalde liefdes gulden brand
Aan 't wijkend blauw der eindeloze dagen,
En waar vergrijsd de vormen teer vervagen
Rees als een vrees der duinen steile zand.

Ik stond en zag, en in mijn mijmrende oogen
Blonken de tranen mijner rijke vreugd:
Het leven zóó heerlijk te aanschouwen mogen...

— Zangen der zee, droefheid en zoet geneucht,
Gij liefde lichtend boven 's werelds logen:
Ik heb u lief die zóó mijn ziel verheugt!

AVONDPARK

Daar als een zijden lint het smalle pad
Zich slingert onder 't duistre loof der boomen
Wier stammen den roerloozen vijver zoomen:
Geen wind beweegt, er beeft geen bloem, geen blad, —

Daar treden zij wier schemervage droomen
Hen voeren in geluk, de lichte stad:
Zijn arm houdt sterk haar tengre leest omvat,
Haar kleine hand heeft zacht zijn hand genomen...

O vreugde, o vogelranke broze boot,
Zult ge over levens breede zeeën spoeden
Naar waar ge op lijdens wreede klippen stoot?

Neen, liefde waakt... ach, ziet hen zij aan zij
Stil-zwijgend gaan, vol hemelschoon vermoeden:
Zij zoo teër-blijde en zoo benijdbaar beï.

DE GESLAGENE

„Eens was ik jong: 'k begeerde een heerlijk leven,
Een leven als geen ander ooit bezat,
Een kleurig kleed. Nog heugt mij hoe ik bad,
Hoe blij 'k mijn wondre wijl begon te weven.

De tijd vervlood en 't werd een kostbre schat!
Maar o eens zag ik vlammen opwaarts beven
En in hun gloed mijn teere weefsel sneven, —
Niets bleef van wat ik zóó had liefgehad.

En in mijn droefheid die zoo diep verwond
Den bangen last der smart niet meer kon torsen
Zocht ik den wellust als een lage hond, —

Ik: nijvre man die zaaide en maaide en bond,
Doch toen hij trad den schoonen oogst te dorschen
In zijn garven slechts lóóze aren vond.”

AAN DEN BLINDE

Gij blinde mocht uw wenschen nooit verzaden,
Gij traadt nooit in des levens blijden kring,
Nooit kendet gij den roem der sterke daden
Noch 't stil geluk van liefdes heiliging.

Gij gingt, alleen, de schaduwkoele paden
Van 't vreemde land der vage erinnering,
Weefdet uw ziel de teere droomgewaden
En kleeddet haar, zoo schoon, zoo zonderling...

O wondre wien 't bezitten schaamler gaven
Nooit plaagt in 't zwijgen uwer eenzaamheid,
Wiens peinzen wijlt in immer hooger haven:

Wanneer de rust uw loome hoofd omspreidt
En rijker bronnen wateren u laven,
Gedenk dan hem die naar úw blindheid schreit.

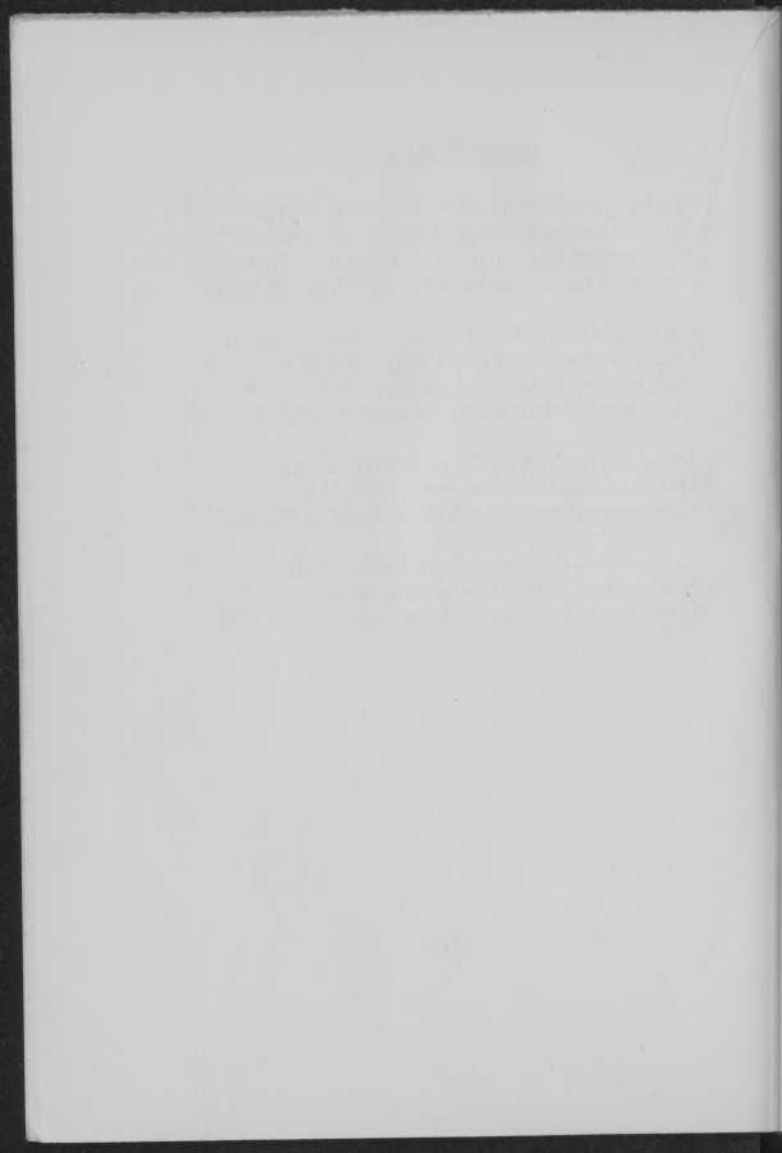
BEZINNING

Vader, gij hebt mijn streven nooit geweten:
Ik was u vreemd, zoo gij 't mijn peinzen waart, —
De bloemen door mijn blijde hand vergaard,
Smadend hebt gij ze een dorren schat geheeten...

Gij neegt uw hoofd ter koele en duistere aard;
De tijd verging: der grijze dagen keten, —
Ach, lieve doode, en gij zijt reeds vergeten...
Maar neen, ik heb uw broze beeld bewaard.

Want als de zoeker, die na veel gevaren
Het zand betreedt der verre vreemde kust,
Den oudren vindt, verbleekt en grijs van haren, —

Zoo zal ook ik, verzaad van liefde en lust,
In 't herfsten mijner late levensjaren
U wedervinde' in de eindelijke rust. —

JOHAN GUSTAAF DANSER †

Op Zaterdag 27 Maart 1920 stierf te Rotterdam, in het zevenentwintigste jaar zijns ouderdoms Johan Gustaaf Danser.

Hij leefde voor de litteratuur. En hij schreef om het stille genot van te schrijven in een glashelder, statig Nederlandsch, zooals hem dit geleerd werd door de klassieken, in het bijzonder door P. C. Hooft naar wien zijn voorkeur ging. De innige beslotenheid van zijn gemoedsleven deed hem Gezelle hartelijk liefhebben. Onder zijn oudere tijdgenooten boeide hem Albert Verwey, om diens menschelijken ernst en een hooge opvatting van het dichterschap. Danser las veel, langzaam en goed. Geen nuance in de uitdrukkingswijze, geen geheime bedoeling achter de woordschikkingen ontging aan zijn aandacht, die zich over iedere schoonheid eerbiedig heenboog. Hij was een jongeman, zooals wij er in dezen tijd te weinig kennen, die boven het verborgenleven, gevuld met teederheden verzen, geen ander verlangen kende. Hij was zuiver van iedere eerezucht. Hij wilde „er” niet komen. Hij discussieerde niet, hij theoretiseerde niet. En hij haatte alles wat naar reclame zweemde.

Jan Danser schreef heel weinig. Want zorgvuldigheid kenmerkte heel dit lieve wezen. Hij bewaakte met jaloerschen zorg een jong en schroomvallig gemoedsleven, doodsbang voor iedere ontaarding tot sentimentaliteit, doodsbang ook voor al het onechte, voor alles wat hij innerlijk niet volkomen verantwoord kon. En zoo bewaakte hij óók iedere

uiting. Groote woorden, sonore volzinnen sprak hij niet, noch schreef hij deze. Hij wilde liever gewoon schijnen dan onoprecht zijn. Vandaar dat hij zijn wat oudere vrienden, op zijn twintigste jaar reeds, zoo rijp, zoo evenwichtig en zoo wijs toescheen. Deze bewonderden altijd zijn natuurlijk gevoel voor rust en maat, zijn bijna klassieke zelfbeheersching.

Als men vraagt: brengt zijn werk nieuws?, dan zij de replek een wedervraag: heeft nieuw en oud beteekenis in verband met de aangelegenheden der schoonheid?

Dit werk brengt ons wat beters dan het nieuwe, het brengt ons het contact met de gevoelswereld van een beminnelijke, door en door echte en gave jonkman. Het brengt ons die wereld verbeeld met een eenvoud en een doorzichtigheid als wij nauwelijks kenden in onze litteratuur. Hoe meer wij deze gedichten lezen, des te positiever beteekenis krijgen zij voor ons. Steeds inniger genieten wij van details en overgangen, zooals alléén de liefde weet te verstaan en weer te geven.

Een gedicht als: „De vreemde dood” (blz. 26) toont ons Danser's jeugdige genegenheid voor dit leven dat hem zoo weinig en toch alles wat hij behoefde bracht. En niettemin was hij op den dood voorbereid. In „De Jonggestorvene” (bladz. 13) sprak hij vier jaar voor zijn stil verscheiden, de woorden die ons nu klinken als de uitdrukking van zijn uiterste wijsheid:

En toch toen dood u 't koele bed kwam spreiden
Spraaft gij geen woord dat om een troostwoord vroeg;
Bereid als een die lang en schoon mocht strijden
Zeidet gij zacht: Weent niet, het was genoeg.

Wanneer men vreugde vindt bij de lezing van gedichten als die welke hier verzameld zijn, dan bewondere men — na lezing en herlezing — Johan Gustaaf Danser, zoo jong aan liefde en vriendschapstrouw ontvallen, als het Voorbeeld van een stil, eerlijk en onaantastbaar kunstenaar, die — buiten het driftig jachten — alléén leefde voor de schoonheid en voor zijn vak dat hij met volkomen overgave diende: de litteratuur.

The first part of the paper discusses the importance of the study and the objectives of the research. It then proceeds to a literature review, followed by a description of the methodology used in the study. The results of the study are presented in the next section, and the paper concludes with a discussion of the findings and their implications for future research.

The study was conducted in a laboratory setting, and the results show that there is a significant difference between the two groups. The first group performed better than the second group in all aspects of the study. This suggests that the first group has a higher level of skill and knowledge in the area of study.

The findings of the study have several implications for future research. First, it suggests that the first group may have a higher level of skill and knowledge in the area of study. This could be due to a variety of factors, such as differences in training or experience. Second, it suggests that the second group may have a lower level of skill and knowledge in the area of study. This could be due to a variety of factors, such as differences in training or experience.

Overall, the study provides valuable information about the performance of the two groups. It suggests that the first group has a higher level of skill and knowledge in the area of study, while the second group has a lower level of skill and knowledge. This information can be used to inform future research and to develop strategies to improve the performance of the second group.

BIBLIOGRAFISCHE NOTITIE EN OP- GAAF VAN VARIANTEN

Vroegere publicaties van J. G. Danser's Gedichten.

- A. Ontmoetingen door J. G. Danser MCMXVII. Uitgegeven, in een oplage van lxxv exemplaren, en verzorgd door J. van Krimpen 's Gravenhage Fahrenheitstraat No. 519. Gedrukt te Amersfoort bij G. J. van Amerongen. (In 1920 opgenomen in de uitgaven van Palladium.) 31 pp. octavo.
- B. Afzonderlijke gedichten:
- Aan Dorothy H.: De Beweging 1914 Deel 2 p. 174; onder den titel: Herinnering. Het Jaar der Dichters Muzen Almanak voor 1915 Samen- gesteld door J. Greshoff. S. L. van Looy Amsterdam 1914 p. 39; onder den titel: Aan...
De Beminden: De Beweging 1915 Deel 3 p. 52.
De Jonggestorvene: De Beweging 1914 Deel 2 p. 174. Het Jaar der Dichters 1915 p. 38.
Melissa: De Beweging 1915 Deel 3 p. 53.
Weeldes Herdenking: De Beweging 1916 Deel 1 p. 33.
De Zwerver: De Beweging 1915 Deel 3 p. 53 met de volgende varianten.
Regel 7. Ik dwaal nu tot mijn leed den vrede vindt
R. 9. Mijn peinzen zwijgt, — heb ik dan niets ge-
wonnen
R. 13. Rijst zacht geluid, een stem van stil be-
rusten:
R. 14. Toch, één ding bleef: de schoone erinne-
ring.

- De Ellendigen: Groot Nederland 1916 Deel 2 p. 502.
- De Maagd: Groot Nederland 1918 Deel 1 p. 240.
- De Schoone Herfst: De Beweging 1916 Deel 1 p. 34.
- De Eenzame: De Beweging 1916 Deel 3 p. 215.
- De verloren Vrouw: Het Signaal II 1917 p. 51.
- Hergeboorte: De Beweging 1916 Deel 1 p. 34.
- Overdenking: Groot Nederland 1916 Deel 2 p. 501; onder den titel: Naar het Geluk.
- Het lichte Beeld: De Beweging 1916 Deel 1 p. 35.
- De Leegte: Groot Nederland 1918 Deel 1 p. 240.
- De vreemde Dood: De Beweging 1916 Deel 1 p. 36; onder den titel: Dood.
- De Gelukkigen: De Beweging 1916. Deel 3 p. 215.
- Het Wonder: Groot Nederland 1918 Deel 1 p. 239.
- In den Avond: Het Signaal II 1917 p. 50 met de volgende variant: Regel 2: Naar u, mijn lief, en naar uw stil gemoed.
- Op de Wandeling: Het Jaar der Dichters 1915 p. 40; onder den titel: Herdenking.
- Grijs Landschap: Groot Nederland 1918 Deel 1 p. 241.
- De verlaten Steden: De Beweging 1916 Deel 3 p. 214; onder den titel: De stille Steden. Met de volgende variant: Regel 8: Tot klaar geluk, tot zoet tevreden-zijn.
- Later: Groot Nederland 1918 Deel 1 p. 241.

Het Leven: De Beweging 1913 Deel 3 p. 305.
Avondpark: De Beweging 1913 Deel 3 p. 306.
De Geslagene: De Beweging 1913 Deel 3 p. 306.
Aan den Blinde: De Beweging 1913 Deel 3 p.
307. Het Jaar der Dichters 1914 Samengesteld
door J. Greshoff. Bij S. L. van Looy 1913 Am-
sterdam p. 117.
Bezinning: De Beweging 1913 Deel 3 p. 307.

*

Men zie:

Albert Verwey, Proza, Deel IV, v. Holkema en
Warendorf en Em. Querido, Amsterdam 1921.

J. G. Danser, Ontmoetingen, pp. 149-156.

In memoriam J. G. Danser door J. C. Bloem. De
Gids 1920, Deel 2, pp. 334-336.

J. G. Danser door J. van Nijlen. Groot Nederland
1920, Deel 1, pp. 712-713.

INHOUD

ONTMOETINGEN.

I. Aan Dorothy H.	11
De Beminden	12
De Jonggestorvene	13
Melissa	14
Weeldes Herdenking	15
De Zwerver	16
II. De Ellendigen	17
De Maagd	18
De schoone Herfst	19
De Eenzame	20
De verloren Vrouw	21
Hergeboorte	22
III. Overdenking	23
Het lichte Beeld	24
De Leegte	25
De vreemde Dood	26
De Gelukkigen.	27
Het Wonder	28
IV. In den Avond	29
Op de Wandeling	30
Grijs Landschap	31
De verlaten Steden	32
Het naakte Meisje	33
Later	34
VIJF SONNETTEN.	
Het Leven	37
Avondpark	38

De Geslagene	39
Aan den Blinde	40
Bezinning	41
Johan Gustaaf Danser †	43
Bibliografische notitie en varianten	49

12

